

Anh chàng Tiếp Thị Băng Vệ Sinh Ngoài Cửa

Contents

Anh chàng Tiếp Thị Băng Vệ Sinh Ngoài Cửa	1
1. Chương 1: Nhân Viên Tiếp Thị, Đi Chết Hết Đi!	1
2. Chương 2: Tôi Lớn Rồi!	2
3. Chương 3: Bvs Cái Đầu Anh!	3
4. Chương 4: Quý Khách, Đến Đây Mất Xa Đi	5
5. Chương 5: Thời Gian Dài Cái Đầu Anh!	6
6. Chương 6: Thời Hạn Sử Dụng Em Gái Anh!	7
7. Chương 7: Nhật Ký Theo Dõi	9
8. Chương 8: Thiết Bị Chăm Sóc Sức Khỏe Thô Tục	10
9. Chương 9: Anh Đến Công Ty Tôi Làm Gì?	11
10. Chương 10: Đến Đây Coi, Tôi Muốn Say Rượu Loạn X !	13
11. Chương 11: Đồ Uống Có Còn Hả, Cút Hết Xuống Địa Ngục Đi!	14
12. Chương 12: Phiên Ngoại 1	16
13. Chương 13: Phiên Ngoại 2	19
14. Chương 14: Phiên Ngoại 3	21
15. Chương 15: Phiên Ngoại 4 (h)	22
16. Chương 16: Phiên Ngoại 5	23

Anh chàng Tiếp Thị Băng Vệ Sinh Ngoài Cửa

Giới thiệu

Edit: Hàn dạ tuyết Thể loại: mặt dày mặt người dạ thú công x damdang ngây thơ tặc mao thụ, hài, hiện đại, HE. Truyen

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-tiep-thi-bang-ve-sinh-ngoai-cua>

1. Chương 1: Nhân Viên Tiếp Thị, Đi Chết Hết Đi!

Tùy Dịch cực ghét nhân viên tiếp thị, ghét từ bé luôn.

Cậu ghét đám nhân viên tiếp thị tươi cười đơn đả nói với mẹ cậu: “Chị à, con gái chị đáng yêu quá đi, mai sau lớn lên con bé nhất định sẽ xinh đẹp y như mẹ nó. Chị có muốn dùng thử sản phẩm ABC của chúng em không, đảm bảo chất lượng tuyệt hảo, hơn nữa còn vô cùng thích hợp với chị bla blo ble...”

Sự phản cảm đó không phải là không có lý do – trong mắt Tùy Dịch, họ chỉ biết làm mọi cách để bán được sản phẩm, ngay cả nôi cơm điện cũng phải nói là hàng gắn kim cương, dưa chuột thái lát cũng là hàng nhập khẩu... Thậm chí còn có người từng dụ dỗ cậu mua một bộ đồ giả gái full set – Tùy Dịch lúc đó tức phát khóc, chẳng lẽ nhìn tôi giống biến thái đến thế sao!

Tùy Dịch là một con người bé nhỏ sống trong một căn nhà bé nhỏ trong một khu chung cư bé nhỏ ở một cái xóm bé nhỏ... Cậu không mua nổi nhà riêng – cậu chỉ là một người làm công ăn lương nho nhỏ ở một công ty nho nhỏ mà thôi – mà điều này đồng nghĩa với không bạn gái, không bạn gái nghĩa là độc thân, độc thân nghĩa là chỉ có thể lang thang trên mạng tìm bạn gái, lang thang trên mạng tìm bạn gái nghĩa là khả năng đụng độ hủ nữ gì đó rất cao, mà khả năng đụng độ hủ nữ gì đó rất cao nghĩa là Tùy Dịch đáng thương đã sớm bị bẻ cong rồi... Mà bẻ cong thì sao? Chỉ trách chính cậu không có định lực.... Cũng không thể hại một đời con gái nhà người ta chứ? Mà chị em hủ nữ từ sau khi biết cậu là nam, lại càng dạy dỗ cậu thêm tỉ mỉ cẩn thận, nào là làm sao quyến rũ được tiểu công, hóa thân thành dụ thụ bla bla ble... ORZ.

Tùy Dịch là xử nam, mỗi lần đi gặp mặt, cậu đều nhấn mạnh điểm này, mong sẽ tăng điểm trong mắt phụ nữ. Nhưng ai ngờ phụ nữ thời nay chẳng buồn quan tâm đến cái đó – Anh còn zin thì sao? Ai biết anh có còn thật không? Ai quan tâm anh có còn hay không? Anh nghĩ là zin thì IQ cao lắm chắc?...

Bởi vậy, mỗi lần Tùy Dịch nói như thế đều bị đối phương khinh bỉ một phen: “Thế nghĩa là cậu không có kinh nghiệm à? Không biết chỗ đó to nhỏ thế nào nhỉ.... Đã hôn chưa?”

Bạn nhỏ Tùy Dịch vô tội lắc đầu, nhìn cô gái có đôi môi đỏ mọng đang uống cà phê đối diện mình.

“Có nhà có xe không?”

Tùy Dịch tiếp tục lắc đầu.

Cô gái chép miệng một tiếng, kêu phục vụ tính tiền, rồi kiêu hãnh nện giày cao gót bỏ đi.

Từ đó về sau, Tùy Dịch liền ghét đi gặp mặt! Ông đây thà thích đàn ông còn hơn là chơi với phụ nữ! Ông chán ghét phụ nữ các người! Các người khi dễ ông! Không có kinh nghiệm thì sao chứ... Con gái con đứa không biết xấu hổ gì cả!

Tùy Dịch ôm gối khóc lóc chửi rửa cả một buổi chiều, thế sẽ không bao giờ đến gần phụ nữ nữa!

—

Cho đến một ngày đẹp trời nào đó, một anh đẹp trai tới gõ cửa nhà Tùy Dịch.

Hôm đó chủ thuê nhà mang con cưng đi ăn tiệc nơi khác, Tùy Dịch đang sung sướng hát không có chủ nhà thì sẽ không có nước Trung Quốc mới, Bát Lộ quân vĩ đại hãy tiêu diệt sạch địa chủ cho thuê nhà, là lá la

Đang rền rĩ thì tiếng đập cửa bỗng vang lên – đứng ngoài cửa là một anh chàng đẹp trai đang tươi cười. Bạn nhỏ Tùy Dịch lập tức thẹn thùng – ôi chao là cực phẩm, đẹp trai chói mù mắt luôn rồi, không cảm dỗ thì đúng là phí của trời! Đang định mở miệng hỏi tên, chợt nghe đối phương mỉm cười hỏi cậu:

“Em gái, em có nhu cầu mua băng vệ sinh không?”

2. Chương 2: Tôi Lớn Rồi!

Dây thần kinh lý trí trong não Tùy Dịch bị lời nói của anh đẹp trai chém cái phụt. Anh anh nói cái gì cơ?

Em gái, em có nhu cầu mua băng vệ sinh không...

Tùy Dịch thở hổn hển, cắn môi dưới tức giận nói: “Tôi, là, nam!”

Nghe vậy, anh đẹp trai liền cúi xuống dán sát vào mặt Tùy Dịch, nhìn lâu đến nỗi Tùy Dịch phát ngượng mới áy náy nói: “A, thật ngại quá, anh bị cận thị nhẹ. Vậy cậu bạn nhỏ à, anh có thể gặp mẹ em được không? ” Anh ngồi xổm xuống, cười nói với cậu.

!!!!!!! Đậu xanh rau má á á á! Cậu bạn nhỏ? Anh gọi ai là cậu bạn nhỏ? Ai? Cao to thì giỏi lắm chắc? Anh đang làm lãng phí dầu chấm than của ông đây có biết không... Hơn nữa, ông cũng không lùn! Mẹ ông nói đàn ông 30 tuổi mới hết phát triển đó anh có biết không hả hả hả!

“Tôi đã 26 rồi!” Tùy Dịch hét to vào mặt anh đẹp trai, hét xong mới phát hiện mình phải ngẩng đầu rất cao mới có thể nhìn thẳng vào người kia. Một đoạn đối thoại xa xưa đột nhiên nhảy ra trong não cậu _____

Bạn nhỏ Tùy Dịch: “Mẹ ơi mẹ ơi, tại sao con nhà người ta đều cao hơn con vậy, ngay cả Tiểu Hoa lớp bên cạnh cũng thế...”

Mẹ Tùy: “Con ngoan, con gái con đứa lớn lên mà cao quá thì không ai thèm lấy đâu.” Lừa gạt trẻ con!

Bạn nhỏ Tùy Dịch: “Nhưng ba cũng có cao đâu...”

Mẹ Tùy: “Vì ba mẹ yêu nhau thật lòng chứ sao.” Lừa gạt trẻ con +1!

Bạn nhỏ Tùy Dịch: “Con có thể cao hơn nữa không?”

Mẹ Tùy: “Bé Dịch muốn làm hot girl mà, cao thì chẳng đáng yêu tí nào.” Lừa gạt trẻ con + 2...

Bạn nhỏ Tùy Dịch: “Ừm, con muốn làm hot girl! Con không cần cao thêm đâu!”

... Tùy Dịch hiện tại vạn phần hối hận – có bán gan bán thận cậu cũng muốn cao thêm 10 cm nữa. Cao ráo mà đứng cạnh mỹ nữ mới là trời sinh một đôi mà huhuhu... Mẹ cao 1m64, ba 1m72, mình vừa tròn 1m7, xem ra cũng hợp lý lắm chứ...

“Hai mươi sáu? Không ngờ đấy.” Anh đẹp trai xoa xoa đầu Tùy Dịch: “Anh 24, liệu có phải gọi em một tiếng anh không?”

Nghe giọng điệu như dỗ trẻ con ấy thì Tùy Dịch biết – anh đẹp trai không tin mình. Cậu đẩy tay anh ra, rầm một tiếng đóng cửa lại.

[Ghét nhất là nhân viên tiếp thị! Anh ta không biết mang nào đi làm việc sao?]

Các chị em dịu dàng sẵn sọc trên weibo lập tức xúm vào vuốt lông* cậu.

*: an ủi.

[Thiên Hạ Đại Đồng]: Xoa xoa bé ngốc, sưng ở đâu?

[Công Đức Vô Lượng]: Bé ngốc, có chuyện gì vậy? Ôm một cái nào, đừng khóc nữa a

~Tùy Dịch nhìn lời an ủi dồn dập của hội chị em, tâm tình cũng tốt hơn, nhấn reply___

[Năm Mới Không Ăn Trứng]: Có người bắt nạt em, nói em lớn lên quá lùn!

[Thiên Hạ Đại Đồng]: Cưng ơi, đã bảo em đừng dùng emo này nữa mà... Quá tà môn, hai trái một cây!

[Công Đức Vô Lượng]: (-.-) Cưng có lớn cũng không dè người ta được đâu...

[Năm Mới Không Ăn Trứng]: Em không muốn bị dè!

[Thiên Hạ Đại Đồng]: ha, ngạo kiều kia.

[Công Đức Vô Lượng]: ha, xù lông kia.

Tùy Dịch nói thêm vài câu nữa rồi log out, không kịp thấy mes cuối của hai người chị em sáng suốt kia___

[Thiên Hạ Đại Đồng]: Xem ra cưng sắp bị dè rồi.

[Công Đức Vô Lượng]: Đời xử nam sắp kết thúc rồi ha~

3. Chương 3: Bvs Cái Đầu Anh!

“Xin hỏi nhà em có nhu cầu mua bvs không?” Mỗi lần mở cửa ra ngoài, Tùy Dịch đều thấy anh nhân viên tiếp thị đẹp trai kia đứng trước mặt mình, lễ phép hỏi.

Tùy Dịch không hiểu sao anh ta cứ quần lấy cậu – chẳng lẽ ông đây là một thằng đàn ông đường đường chính chính phải mua bvs thì anh mới hài lòng hả! Loại giăng co này kéo dài hai tuần, làm Tùy Dịch càng lúc càng không chịu nổi.

Rốt cục đến một ngày, cậu bùng nổ! Túm lấy áo Đẹp Trai rồi kéo anh ta vào nhà, cậu ngồi phịch xuống sofa, bắt đầu mở miệng: “Anh đẹp trai, rốt cục anh muốn gì? Tôi rõ ràng là nam mà?”

Đẹp Trai mỉm cười gật đầu.

“Đã thế anh còn quảng cáo bvs cho tôi làm gì? Nói xem, chẳng lẽ nhìn tôi gái tính đến thế à?”

Đẹp Trai lắc đầu cười.

“Anh là đang quấy rối tôi đúng không? Tôi khó chịu anh mới vừa lòng?” Tuy rằng Tùy Dịch không thực sự nghĩ như vậy, nhưng nếu không thì còn lý do nào khác nữa?

Đẹp Trai lắc đầu cười.

“... Anh không thể nói vài câu được à?” Tùy Dịch nhìn Đẹp Trai nửa ngày không nói câu nào, đen mặt hỏi.

“Em có nhu cầu mua bvs không?”

“... Tôi liên mạng với anh!!!” Lần đầu tiên Tùy Dịch cảm thấy tức giận đến thế, cậu túm lấy áo Đẹp Trai, nghiến răng gần từng chữ: “Anh chơi tôi chán chưa?”

Đẹp Trai thấy cậu nhóc trước mắt hình như đang thực sự phát cáu, vội vàng giải thích: “Không, anh không có. Em buông anh ra trước đã, được không?”

Rốt cục cũng nghe người ta nói được một câu tiếng người, Tùy Dịch buông tay, để Đẹp Trai ngồi thẳng dậy.

“Anh vừa mới tốt nghiệp, đang thực tập ở công ty gia đình.”

“...” Anh mới tốt nghiệp tiểu học đúng không? Mẹ anh không nói cho anh biết là con trai không dùng bvs à?

“Anh phải thuyết phục cả tòa nhà này mua sản phẩm bvs của công ty – đây là đề thi dành cho thực tập viên.”

Tùy Dịch thực sự rất muốn phun một búng máu. Anh nói cái gì cơ? Thế loại thi cử gì thế này? Ăn no rửng mỡ à? Vì đầu tư tưởng của cả nhà các người lại vụn vặt như vậy aaaaaa!!!

“Thực ra anh nghĩ em sẽ mua...”

“... Cút.” Mua cái củ cải nhà anh, để dán tường à?

“... Có thể làm quà sinh nhật tặng bạn gái.”

“... Cút.” Ai đi sinh nhật mà tặng bvs? Người ta là con đũa chắc?

“... Chất lượng hay mẫu mã của sản phẩm nhà anh đều rất tốt.”

“...Cút.” Đẹp thì làm gì, cũng không làm đồ trang sức được.

“... Thời gian bảo hành rất dài.”

“... Cút.” Mk, bvs còn có thời gian bảo hành.... Nào anh đã được bảo hành bao giờ chưa?

“... Đang kỳ khuyến mãi, mua 1 tặng 1.”

“...Cút.” Anh nghĩ bvs là bánh trung thu chắc, cứ mua 1 tặng 1 thì người ta xông vào?

“... Phản hồi từ khách hàng rất tốt.”

“... Cút!” Bây giờ tôi đánh giá anh 1 sao đây anh có tin không!

“... Em không muốn suy nghĩ một chút sao?”

“AAAAAAA!!!!!!” Tôi muốn chiêm lược hấp xào xé phay áp chảo anh!

Tùy Dịch đứng bật dậy, Đẹp Trai cũng đứng lên. Cậu dịu dàng kéo tay Đẹp Trai, dịu dàng dẫn hắn tới cửa, dịu dàng đẩy hắn ra ngoài cửa... rồi hung hăng đá sập cửa vào!

Ngoài cửa, Đẹp Trai nhẹ nhàng gõ, cười cười hỏi: “Không thể suy nghĩ thêm một chút?”

Bên trong trả lời: “Cút.” Trong lòng cậu tự giác thêm vào 10 dấu chấm than nữa!

4. Chương 4: Quý Khách, Đến Đây Mát Xa Đi

Mỗi ngày anh đẹp trai tiếp thị bvs vẫn đúng giờ đứng trước cửa nhà Tùy Dịch, chờ cậu mở cửa, mỉm cười hỏi:

“Xin chào, nhà em có nhu cầu mua bvs không?”

Mỗi lần sập cửa vào, Tùy Dịch đều có một ham muốn cháy bỏng – đập gãy cửa! Nhưng vì lòng tôn kính chủ nhà đại nhân, cậu vẫn quyết định bước lên con đường không lối về của thức ăn nhanh.

“Xin chào quý khách, KFB* của anh đây ạ.” Tùy Dịch ngó ra ngoài cửa – cái mặt đẹp trai đáng ghét đó vẫn đang ở đây. Cậu đen mặt ký giấy nhận hàng, một bên, anh trai kia vẫn chưa từ bỏ ý định: “Xin hỏi nhà em có cần...”

“Không!” Tùy Dịch sập cửa.

*: KFC bản Tung Cửa à?

Làm đi làm lại, sự chán ghét của Tùy Dịch dần biến thành thói quen.

Anh Đẹp Trai cứ đứng ở cửa nhà Tùy Dịch mãi như vậy, cho đến một ngày, cậu mở cửa ra thì không thấy anh ta đâu nữa. Không hiểu sao, trong lòng cậu đột nhiên cảm thấy mất mát... Cậu thế mà cảm thấy mất mát vì anh ta!

Cậu đã quen rồi, quen có một anh đẹp trai luôn đứng ở cửa nhà mình, quen không chốt cửa mỗi lần sập vào... Tùy Dịch đứng trước gương, nhìn thẳng nhóc đang gương gạo cười trước mắt. Ăn nhiều đồ ăn nhanh quá đúng là không tốt thật, nhưng, nhân viên tiếp thị cũng không đến nỗi đáng ghét lắm mà...

Đẹp Trai thế mà lại biến mất. Đúng 3 ngày.

Tùy Dịch gục đầu xuống bàn, vừa đau lòng vừa mờ mịt, lẩm bầm – anh đẹp trai tiếp thị bvs à, anh đi đâu rồi...

Cậu mộng tỉnh. Đã ba ngày nay, nụ cười của anh đẹp trai luôn xuất hiện trong giấc mơ của cậu, rồi khi tỉnh dậy, cậu thấy thân dưới ướt ướt. Tùy Dịch thế mà đã rung động trước người ta! Cậu ôm chăn khóc rống, xong đời rồi!

Một tuần trôi qua, Tùy Dịch đã và đang thể nghiệm sự đáng sợ của bệnh tương tư. Biết vậy đã sớm hỏi tên người ta, ít nhất là mỗi đêm DIY còn biết gọi tên gì...

Một hôm, tiếng gõ cửa vang lên. Nghĩ đối phương là chủ nhà lại bị vợ đuổi ra khỏi cửa, Tùy Dịch thăm cảm thấy may mắn, may là chủ nhà thiếu gân quên không mang theo chìa khóa! Vội vàng thu dọn đồng thức ăn nhanh trên bàn, chưa kịp thay áo ngủ, cậu nhảy lò cò ra mở cửa, ân cần chào đón: “Ông chủ, ngài đã về rồi nha~”

“Anh tới để tiếp thị.” Anh Đẹp Trai ngoài cửa mỉm cười nhìn Tùy Dịch: “Đồ ngủ này của em... rất có tình thú~”

Tùy Dịch lúc này rất muốn đâm đầu xuống đất.... A a a sao cậu lại mặc cái áo hình hoạt hình thế này!! Không biết nói gì, cậu đỏ mặt, ấp úng nói: “Tôi là nam, không cần bvs đâu.”

Anh Đẹp Trai nắm lấy luôn mặt nhỏ nhắn của cậu, cười nói: “Lần này anh tới để bán gậy – mát – xa. Dạng tròn ấy.”

.

.

.

Hả hả hả hả hả!!!! Cậu tuyệt đối là một thanh niên nghiêm túc đứng đắn đàng hoàng!! Anh ta vừa nói là gây – mất – xa đúng không đúng không! Cậu không nghe nhầm đấy chứ?

Biểu tình trên mặt Tùy Dịch lập tức cứng lại, rồi... đỏ như tích máu, cậu lắp bắp: “Anh.. anh nói.. là bán cái gì cơ?”

Đẹp Trai tùy ý nắn bóp mặt Tùy Dịch, khi cậu lùi lại thì cũng tiện đà tiến tới, thông thả bước vào nhà cậu, dựa vào cửa rồi khóa cửa lại. Anh ta mỉm cười lặp lại: “Là gây – mất – xa, em có muốn dùng thử không?”

5. Chương 5: Thời Gian Dài Cái Đầu Anh!

“Không... Không cần!” Tùy Dịch bị dọa rồi – dù cậu không phải loại hình thuần khiết như hoa sen gì đó, nhưng mà... gây – mất – xa gì đó hình như là dùng cho phụ nữ mà? Cậu là nam mà đúng không? Dù cậu là gay nhưng cơ thể vẫn là đàn ông chứ? Cái thằng củ cải này đang nói cái gì đây?

“Thời gian sử dụng có thể kéo dài đến 4 tiếng đó.”

.... Tôi quần nó dài hay ngắn để làm gì a a!!!

Đẹp Trai lượn vài vòng trong phòng khách, rồi nhìn về phòng của Tùy Dịch. Quần lót bị ném tứ lung tung trên giường, hơn nữa đều là... loại có họa tiết hoạt hình, còn có gối ôm con gấu. Ngoài ban công, vài cái quần lót hoạt hình đang phấp phới trong gió...

“Không ngờ em cũng có nhiều quần áo bẩn vậy nha?” Đẹp Trai cười hỏi, nhưng nụ cười này lại làm Tùy Dịch rất không thoải mái.

Quần áo cái gì, anh cứ nói thẳng toẹt ra là đồ lót cho xong.... Tôi đang dậy thì lần 2 tràn trề tinh lực đấy, anh có ý kiến à?

Tuy trong lòng Tùy Dịch không ngừng oán giận, nhưng trên mặt cậu lại bày ra biểu tình – [xin nói nhỏ một chút, tôi ngại lắm đó~]

“Xem ra mấy hôm nay em không đi làm nhỉ.” Đẹp Trai cười đến gập bụng lại,

“... Đi thì đi, chỉ sợ một khi tôi đi anh lại không tìm được người!” Đúng là mấy hôm nay Tùy Dịch không tới công ty – dù sao thiếu cậu 1 ngày công ty cũng chẳng đóng cửa được, chỉ cần nói vài lý do linh tinh như đau bụng này nọ với tổ trưởng là có thể nghỉ được mấy ngày. Tuy lương ở đó không cao, nhưng công việc cũng nhàn, dù sao cậu cũng là thành phần trí thức nha

~Đẹp Trai nhìn Tùy Dịch cúi đầu không nhìn mình, giọng điệu cũng mang theo vài phần ai oán, giống như... cô vợ nhỏ bị chồng lạnh nhạt vậy. Vợ nhỏ? Nghĩ vậy, anh lại càng buồn cười.

“... Sao anh cứ quần lấy tôi mãi vậy?” Quần thì cứ quần đi, còn lặn mất tắm những 3 ngày là sao?

“Đó gọi là đạo đức nghề nghiệp – anh là nhân viên tiếp thị mà.”

“Lưu manh cũng có đạo đức nghề nghiệp? Thế anh toàn giới thiệu cho tôi đồ dùng của con gái là sao?” Cậu đường hoàng là một công dân gương mẫu nhá, Thái Lan hay mấy nơi tương tự đều chưa từng đi! Cậu không ẻo lả, cũng không phải gay... Thôi được rồi ._____.

“Em có thể tặng cho bạn gái mà?”

“Cút!!!!!!” Câu hỏi vừa rồi vừa vọt trúng điểm yếu của Tùy Dịch – tôi có bạn gái hay không liên quan mớ gì đến anh! Em gái nhà anh không dùng nên mới đi bán phải không?

“... Còn đây là phiếu đánh giá của khách hàng, khi dùng xong sản phẩm thì em vui lòng...”

“Biến biến biến biến biến!!!” Tùy Dịch đẩy Đẹp Trai ra cửa, đang định đóng lại thì nhớ ra: “Anh kia, anh tên gì?”

“... Em muốn report anh ?”

“... Tôi ăn no rửng mỡ à mà report anh!” Nhìn nụ cười của Đẹp Trai, bạn nhỏ Tùy Dịch lại nhộn nhạo rồi – vì vậy cậu vội sập cửa vào, chốt chống trộm rồi ngo ra.

“Anh là Hà Tiêu.” Trong chớp mắt khi đóng cửa, Tùy Dịch nghe người bên ngoài nói vậy.

Đến ngày tiếp theo, khi Tùy Dịch mở cửa, Hà Tiêu vẫn đứng ngoài cửa như trước, dùng giọng điệu nghiêm túc nói về những thứ *** – loạn kia.

“Xin hỏi, em có nhu cầu mua gel – bôi – trơn không?”

Dùng để súc miệng à? Hàng dùng thử miễn phí? Miễn phí à... Cũng được, lấy 1 lọ xem sao.

“Xin hỏi, em có nhu cầu mua trứng – rung không? ”

Trứng bọ chét? Chưa nghe bao giờ. Miễn phí dùng thử hả? OK, thử 1 cái!

“Còng tay thì sao?”

Tôi có phải là cảnh sát đâu... Trị an khu này cũng tốt mà. Lại miễn phí nữa hả? Thôi cũng được...

“Thử một chuỗi – hạt – chuyển – động nhé?”

Nó là cái gì? Có vận bằng tua vít được không? Nể tình nó là hàng miễn phí, tôi đành miễn cưỡng nhận vậy...

...

Tùy Dịch là một công dân nhỏ thích chiếm tiện nghi của người ta, cho đến một ngày, cậu phát hiện ra một vấn đề.

Mấy thứ đồ chơi này đều là hàng nhập khẩu, hướng dẫn sử dụng toàn là tiếng Anh, ngay đến cả một chữ HELLO cũng không có! Thực ra thì có một bức tranh, nhưng mà.. mấy con người hư hỏng này đang làm gì vậy?

Dần dần, tủ đầu giường của Tùy Dịch bị lấp đầy bởi N thứ đồ chơi có hình dạng quái dị + màu sắc quái dị + hoa văn quái dị ...

6. Chương 6: Thời Hạn Sử Dụng Em Gái Anh!

“Em dùng thử chưa?” Lần đầu tiên Tùy Dịch thấy cái người họ Tiêu này nói được một câu bình thường.

“... Chưa. Tôi không biết dùng.”

“... Em không biết đọc hướng dẫn sao!?” Cái gì? Cái mặt lúc nào cũng tươi cười này đang dùng dấu chấm than sao?

“... Tôi đọc không hiểu! Toàn là tiếng Anh cả, tôi dốt tiếng Anh lắm...” Tuy Tùy Dịch nói rất hào hùng, nhưng thực ra trong lòng cậu rất lúng túng – mấy năm đại học rốt cục đã trôi đi đâu vậy! Thôi được rồi, là cậu suốt ngày loanh quanh ở căng tin được chưa...

“...” Hà Tiêu cứng họng. Im lặng một lúc, anh lại mỉm cười đầy trong sáng: “Em không dùng cũng không sao, nhưng nếu để hết hạn... thì đúng là lãng phí.” Trên mặt Hà Tiêu lộ ra biểu tình tiếc hận vô bờ, người không biết chuyện còn tưởng anh ta vừa mất mấy tỷ nữa đấy.

“Hả? Còn có thời hạn sử dụng nữa?” Tùy Dịch chưa từng nghe đến chuyện này, vẻ mặt nghi ngờ.

“Ừ, đương nhiên là có chứ, anh lừa em làm gì? Lừa em thì anh được lợi chắc? Không phải anh đã nói đó là đồ dùng thử sao?”

“...” Tùy Dịch cắn cắn môi dưới tự hỏi, Đúng vậy, không dùng thì phí thật... Dù nó là hàng dùng thử, nhưng cậu vẫn mất chi phí cơ hội á!

Hà Tiêu biết mình đã gần thành công lắm rồi, nhưng tại sao anh lại có cảm giác tội lỗi thế này? Thôi nào, thời nay mà thành thật thì sao làm được chuyện lớn chứ... Nghĩ vậy, Hà Tiêu sâu sắc giác ngộ, có lẽ hôm nay anh phải giả làm người xấu rồi!

Lần đầu Hà Tiêu gặp Tùy Dịch là ở đại học X. Ngày đó anh tới để gặp bạn học cũ, trùng hợp thấy Tùy Dịch đang mắng chửi một cô gái – tiếng mắng rất to, hơn nữa giọng điệu còn chanh chua như bà cô bán cá bán tôm ngoài chợ – Cô làm người như thế mà được à? Cô nghĩ đám người hầu kia sẽ cung phụng cô mãi chắc? Cô đang thời mãn kinh? Hay là thời phản nghịch bây giờ mới đến?

Phản ứng đầu tiên của Hà Tiêu là – người này cũng quá không ga lăng rồi. Người ta dù sao cũng là con gái, ây da, lớp trẻ thời nay đúng là... Anh đang định tới can ngăn thì thấy cô gái kia nhăn mặt đầy ngả Tùy Dịch, Tùy Dịch cũng không thèm để ý đến cô nữa, đứng dậy đi luôn. Hà Tiêu cảm thấy người này thật kỳ lạ, cãi nhau với bạn gái không phải là phải đuổi theo xin lỗi người ta à, sao lại kiêu ngạo rồi đi vậy?

Đến ktx bạn học cũ, kể lại chuyện này, người kia mới thản nhiên nói với Hà Tiêu: “...Gì cơ? Nam mắng nữ á? A, là Tùy Dịch năm 3 phải không? Cậu ta nổi tiếng phết đấy. Cô gái kia là Vương Tĩnh, hồi trước cô ta dৌঁ thẳng súp vào người cô đầu bếp ở căn tin, là cậu ta nắm tay Vương Tĩnh bắt cô ta phải xin lỗi. Công nhận là lá gan Tùy Dịch lớn thật, không biết Vương Tĩnh là hoa khôi của khoa sao? Làm như vậy, sớm muộn gì cũng bị đám con trai hội đồng cho một trận...”

“Hả? Cô ở căn tin là người quen của cậu ta à?”

“Làm gì có, cậu ta chỉ lảm chuyện bao đồng thôi. Cũng thật là, từ năm nhất đến giờ cậu ta cứ khẳng khẳng đi theo Lôi Phong* thế đấy...”

*: Lôi Phong là hình mẫu anh hùng chuyên làm việc tốt của bọn Trung Quốc.

Chi tiết xem ở đây: [s://vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%B4i_Phong](https://vi.wikipedia.org/wiki/L%C3%B4i_Phong)

Hà Tiêu nhìn về mặt ngưỡng mộ của bạn mình, rồi lại nhớ đến cậu trai phùng mang trợn mắt mắng chửi người kia – cảm thấy người này đúng là thú vị. Lôi Phong? Cũng có lý lắm, nhìn cậu ta đúng là có khí chất muốn xông thẳng vào lấp lỗ châu mai thật.

Số lần Hà Tiêu tới thăm bạn học cũ càng ngày càng tăng lên – mỹ danh thì là vậy, nhưng thực tế là đến ngắm cậu trai Lôi Phong kia, nhìn cậu ta khi bị sinh viên năm nhất trêu đùa, sẽ dựng thẳng người lên quơ quơ nắm đấm trước mặt người ta, hét ông đây là năm 3 rồi đấy, xàm nữa cần thần ông đập chết mày!

Hà Tiêu đến ký túc xá đại học X nhiều đến nỗi bác bảo vệ cũng nhớ mặt anh. Mỗi lần thấy anh, bác đều híp mắt cười – lại đến thăm bạn hả, hai đứa cháu tình cảm tốt thật á

~Bạn học cũ thấy thế cũng phát hoảng, hai tay ôm ngực: “FML, Hà Tiêu mày đừng có yêu tao nha! Lửa gần rơm* à? Người anh em này, tao đã có bạn gái rồi, mày trăm triệu lần không nên có khẩu vị nặng thế nhé...”

*: lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Hà Tiêu híp mắt cười dài – tao đúng là lửa gần rơm thật, nhưng không phải với mày! Để bạn cũ không hiểu lầm, Hà Tiêu chỉ tay lên trời thề thốt – tao tuyệt đối không thích nam, chỉ là quan – sát mà thôi. Lời vừa dứt, bạn học suy nghĩ một chút, rồi lao vào điên cuồng cầu xé Hà Tiêu. Quan sát à, này thì quan sát!

Cũng không biết nào Tùy Dịch có thiếu dây thần kinh nào không, mà cậu tuyệt đối không hề nhận ra Hà Tiêu đang theo dõi cậu. Dù có, thì cậu cũng chỉ nói với bạn cùng lớp thế này: “Ây da, mày nói xem có phải tao lại bị theo dõi không?... Không thể nào, hôm trước vừa đánh 1 trận rồi mà? Chẳng lẽ lần này Vương Tĩnh phải sát thủ tới? Tao có nên báo cảnh sát trước không?”

Hà Tiêu bị Tùy Dịch chặn họng không nói được câu nào, chỉ có thể bất đắc dĩ cười cả ngày.

7. Chương 7: Nhật Ký Theo Dõi

Hà Tiêu cảm thấy mình như một kẻ biến thái thích rình coi con trai. Chính xác hơn là – một thằng con trai thích con gái.

Hà Tiêu thích nam – chuyện này anh chưa từng nói với ai. Có lần anh từng hỏi ba mẹ về đối tượng kết hôn của mình, họ liền khoan dung từ ái trả lời – chỉ cần là người con thích là được, sau này hai đứa có con, cứ để ba mẹ trông cho. Hà Tiêu khi ấy vẫn chưa có ý định come-out với người nhà, vì anh mới chỉ nhận ra mình không có cảm giác với con gái thôi, chứ chưa phải là GAY.

Đến năm lớp 11, chuyện này mới được xác định – anh thích một thằng em lớp 10 cùng trường. Chẳng qua có thích thì cũng để trong lòng mà thôi – lúc ấy anh còn quá nhỏ, dù có nói ra được tiếng thích, thì cũng không gánh nổi những chuyện xảy ra sau đó. Thứ tình cảm ngây ngô non nớt ấy cuối cùng cũng theo thời gian mà tan thành cát bụi.

Có một số việc đã định trước là sẽ kết thúc, vì ta chưa từng kiên trì với nó. Một thời gian trôi qua, bình thản như nước, xói mòn đi sự khó chịu trong lòng anh. Anh sống rất tốt, chưa từng hối hận vì mình đã làm gì hay không làm gì – như vậy là đủ rồi.

Cho đến khi nhìn thấy thằng nhóc quái dị này, trong lòng Hà Tiêu đột nhiên nảy ra một ham muốn – có lẽ có vài thứ mà chỉ nhìn nó thôi sẽ không làm anh thỏa mãn được. Thực ra thằng nhóc này cũng không hẳn là quái gở, hành động của cậu ta cũng không đến nỗi trời long đất lở như thế, chẳng qua trong mắt mọi người, thế cũng đủ cho hai chữ quái dị rồi.

Chỉ quan sát thôi nhưng Hà Tiêu cũng nhận ra, não thằng nhóc này không chỉ thiếu vài dây thần kinh thôi đâu. Ví dụ như, Tùy Dịch có một chút mother – complex – nhìn về mặt cậu ta khi nói chuyện với mẹ kìa, làm nũng như trẻ con ấy, còn đâu vẻ hùng hổ khi mắng chửi Vương Tĩnh? Cậu ta còn rất vụng về, đi đường không có vật cản cũng ngã, sau đó sẽ về mặt bình thản đứng lên, không kêu một tiếng. Cậu ta đúng thật là không cao, dù mỗi lần Hà Tiêu đều đứng nhìn từ xa nên không thể ước lượng chính xác được, nhưng nhìn cậu ta đứng cạnh lũ con trai khác thì có thể thấy, cậu ta đúng là nhỏ nhắn thật... Cậu ta không ngốc, chẳng qua cung phản xạ uốn éo hơn người khác một chút thôi – thấy A sẽ nghĩ đến B nói ra C rồi lại nghĩ đáp án đúng phải là D, kiểu kiểu vậy. Nghe người ta nói thì tên này không ngu tí nào, thành tích học tập còn cao là đằng khác, hoàn toàn có thể gọi là học sinh ưu tú. A, chỉ có Tiếng Anh là cậu ta đặc biệt kém, hẳn là dây thần kinh ngôn ngữ lỡ bị lừa đá rồi...

Hà Tiêu không nói chuyện với Tùy Dịch nhiều, nên khi anh tới tiếp thị, nhìn về mặt Tùy Dịch khi hỏi anh là ai là anh hiểu rồi – hẳn là cậu đã quên anh, mà nói cũng phải, đã 2 3 năm trôi qua rồi còn gì.

Ngày đó, Hà Tiêu đang đi dạo trong sân trường đại học X thì Tùy Dịch lao đến trốn sau lưng anh, úp úp mở mở: “Bạn học à, cho tớ trốn nhờ chút!” May là anh cũng cao, cậu trốn sau anh đảm bảo không ai nhìn ra.

“Đậu, làm tớ sợ muốn chết.”

“Cậu trốn ai vậy?”

“... A, cậu không biết tớ? Tớ là Tùy Dịch khoa A.” Nghe đối phương hỏi, Tùy Dịch có chút buồn bực, danh tiếng ông đây lan khắp trường không thua gì khủng hoảng kinh tế lan khắp cả nước mà.

“Tớ nghe mọi người kể về cậu rồi, còn đám người kia là...?”

“... Là bọn dở hơi nhân danh bảo vệ phái yếu thôi.”

Hà Tiêu liền hiểu ra – thì ra là fan não tàn của Vương Tĩnh nha

~“Biết thế cậu còn chọc cô ta làm gì?” Hà Tiêu ngạc nhiên, cần thiết phải làm người tốt đến mức này sao?

“Ai? Vương Tĩnh á? Thôi đi, tôi ghét nhất là kiểu con gái như thế.”

“Là sao?” Ghét nhất là con gái? Nghĩa là không thích con gái phải không? À há

~“Ai bảo cô ta kiêu ngạo phách lối như vậy, nghĩ mình là ai chứ?” Tùy Dịch nói xong liền nhe răng nhếch miệng, hai má cũng phồng lên.

“À, còn cậu thì sao?”

Có lẽ là nghe thấy ý cười trong giọng nói của Hà Tiêu, Tùy Dịch vốn đang tức giận đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Làm người không phải là nên bảo vệ chính nghĩa sao? Mẹ tớ nói gặp chuyện bất bình nhất định phải đứng ra giải quyết, mặc kệ là có người ngăn cản mình hay không.”

“Cậu nói cũng phải.” Thấy cậu nghiêm túc, Hà Tiêu cũng gật đầu cười tỏ ý tán thành. Thì ra là một thằng nhỏ sống dưới lá cờ đạo đức chủ nghĩa từ bé à?

“Đồ đồ được! Lại tới rồi!” Thấy có bóng người lại đây, Tùy Dịch vội vất chân lên cổ mà chạy, tốc độ kia còn nhanh hơn cả tội phạm trốn cấm nữa.

Hà Tiêu bây giờ nghĩ lại – cái người nhanh như gió trong quá khứ và người đang nằm ườn trên giường hiện tại, đúng là khác nhau một trời một vực à nha~

8. Chương 8: Thiết Bị Chăm Sóc Sức Khỏe Thô Tục

Ngày kế, khi Tùy Dịch nhận ra mình toàn thân vô lực, hơn nữa còn muốn tiếp tục trốn việc thì mới bị ai nhận ra – làm người đúng là không nên chiếm tiện nghi của người ta quá, còn nữa, túng – dục không có tốt tí nào...

Từ khi Hà Tiêu nói về thời hạn sử dụng kia, Tùy Dịch liền cảm thấy vô cùng hổ thẹn – không biết hàng dùng thử cũng có hạn sử dụng mà đã quơ một đồng về rồi để đó, đúng là lãng phí mà!

Bi kịch cũng phát sinh từ đó. Cậu đáng ra không nên chụp lại tờ hướng dẫn sử dụng đó, cũng không nên nhờ hội chị em kia phiên dịch... Tđn mà lúc ấy cậu lại quên mất google có google translate!

[Năm Mới Không Ăn Trứng]: Cầu giúp đỡ, từ này tiếng Anh nghĩa là gì?

[Công Không Thể Trị]: ... Là trứng rung... Mày...

[Năm Mới Không Ăn Trứng]: O-O Sao?

[Công Không Thể Trị]: Sao tự dưng mày lại muốn dịch từ này? *ôm mặt khóc lớn*

[Năm Mới Không Ăn Trứng]: Là hàng dùng thử miễn phí á muahahaha~ Dịch mau lên!

[Công Không Thể Trị]: *mắt lé cười hèn mọn* Đừng nói là anh đẹp trai tiếp thị kia cho mày đó nha?

[Năm Mới Không Ăn Trứng]: Ờ hờ sao mày biết... Có chuyện gì à?

[Công Không Thể Trị]: Hiha hiha trứng rung chỉ là thiết bị chăm sóc sức khỏe thôi a

~[Năm Mới Không Ăn Trứng]: ... Xâm với vua là tội khi quân đấy. Nói mau, nó rốt cục là cái gì?

[Công Không Thể Trị]: Ai đùa mày làm gì. Muốn dùng không, để bạn dạy mày ~ Đã có gel – bôi – trơn chưa? Sau đó phải làm thế này rồi thế nọ rồi thế lộ rồi thế chai bla blo ble..... Thế nào, đơn giản ha?

...

...

...

...

Bùm –!!! Nhân sinh quan của bạn nhỏ Tùy Dịch bị hủy diệt rồi! Cái thiết – bị – chăm – sóc – sức – khỏe này... cách dùng quá thô bỉ rồi! Thô bỉ level max! Tùy Dịch muốn nôn! Cái thứ này với gây – sát – xa kia cơ bản là giống nhau a a a !

Bạn cùng lớp Công Không Thể Trị bắn như súng liên thanh, Tùy Dịch chưa kịp chen vào một câu đã bị oanh tạc cho cháy xém cả người. Khóe miệng cậu co giật – không phải đang ở chatroom sao? Sao cậu ta

có thể đánh chữ nhanh như vậy? Nhanh đến đọc không kịp luôn. Không muốn nhìn bạn tốt thao thao bất tuyệt nữa, cậu nhanh tay tắt cửa sổ chat đi.

Tùy Dịch rất tin tưởng Hà Tiêu, anh nói đó là thiết bị chăm sóc sức khỏe thì cậu sẽ nhất nhất tin là vậy.

Sự thật chứng minh rằng – ngày nay không chỉ có phụ nữ xấu xa, mà đàn ông cũng rất tà ác! Tùy Dịch đột nhiên cảm thấy dây thần kinh của mình thô đến nỗi có thể mang ra làm bánh quai chèo được rồi – đúng là trời sinh voi sinh cỏ, còn Tùy Dịch sinh ra làm tổng thụ cũng rất... phắc phắc phắc mình nghĩ cái quỷ gì thể này!

Mùa hè sắp đến rồi. Tùy Dịch trốn việc 5 ngày rốt cục cũng bị tổ trưởng gọi đến: “Thằng nhãi này sao vẫn chưa đến đi làm?! Nếu không phải có người trong tổ hỗ trợ mấy ngày nay, tôi đã sớm lột da tróc gân cậu!”

Tùy Dịch giả vờ ốm yếu ho khan vài tiếng, ẻo lả nói: “Tổ trưởng, mấy ngày nay người em không khỏe, chỉ sợ là...”

Tổ trưởng săn sóc: “Không được? Lần này cậu lại bị làm sao? Viêm não? Viêm dạ dày? Cảm? Bước cầu thang hụt bị ngã? Ngộ độc thực phẩm? Bệnh viện có bao nhiêu bệnh cậu đã thử hết rồi đúng không? Giờ còn gì nữa, sinh con ở cũ chắc! Mai không đi làm lại thì cạp đất mà ăn cho tôi!”

Vừa nghe vậy, Tùy Dịch nghiêm túc nói: “Tổ trưởng, em đột nhiên thấy khỏe hẳn lên. Cạp đất gì đó anh cứ tham khảo trước đi, ngày mai em nhất định đi làm, chút bệnh nhỏ này sao có thể ngăn cản tình yêu vô bờ bến của em đối với công việc được?”

Nói rồi cạch một tiếng tắt điện thoại, nghênh ngang bước vào phòng tắm. Để làm gì? Đương nhiên là để chăm – sóc – sức – khỏe rồi

9. Chương 9: Anh Đến Công Ty Tôi Làm Gì?

Sáng sớm lúc đứng lên, Tùy Dịch cảm thấy toàn thân mình đã thay da đổi thịt, tiến tới thế giới cực lạc rồi ~Nghĩ đến chuyện đồng ý đi làm với tổ trưởng tối qua, Tùy Dịch chỉ có thể uốn éo đứng lên khỏi giường, nhìn đôi mắt vừa sưng vừa thâm quầng như gấu trúc trong gương.

Hôm nay là lần đầu tiên Tùy Dịch không chen chúc trên xe bus để đi làm. À há, bạn nghĩ cậu ta muốn thế chắc? Chẳng qua là bị thực tế ép buộc thôi. Tùy Dịch vốn định đi bus cho rẻ, nhưng vừa đứng lên thì hai chân cậu đã nhũn ra như kẹo đường. Tùy Dịch thét to với cái trần nhà – ông chủ, có giỏi thì cho tôi hai chai nước tăng lực đi!

“Ồ, nhóc Tùy, bữa nay chơi sang ghê ha?” Chị gái đồng nghiệp trên chọc. Tùy Dịch lườm cô một cái, không biết nên đáp lại thế nào. Hu hu, sao cậu có thể nói là vì hôm qua *** loạn quá đà nên hôm nay chân nhũn không chen nổi bus chứ?

“Thằng nhóc mày còn dám trêu chị?” Chị gái vờ tức giận đẩy Tùy Dịch một cái, không ngờ chỉ đẩy nhẹ một cái, cậu đã ngã úp mặt xuống đất! Tùy Dịch âm thầm khóc ròng – chị à, giờ em yếu đuối còn hơn cả phụ nữ có thai đó, xin đừng thích đẩy là đẩy được không... A không phải, em không phải là phụ nữ có thai đâu...

Nếu Hà Tiêu biết suy nghĩ của Tùy Dịch lúc này, nhất định sẽ chỉ vào mặt cậu mắng một trận. Bạn nhỏ Tùy Dịch à, bây giờ không phải cậu nên xem xem cậu có ngã chết không à?

Đang lúc Tùy Dịch phỉ nhổ bản thân thể mà lại bị phụ nữ đẩy ngã thì sau lưng, người đỡ được thất lưng cậu nói: “Không sao chứ?”

Cậu lúng túng quay đầu: “À, tôi không sao, cảm... Ồ.. Phắc!” Vừa quay lại, Tùy Dịch đã bị dọa đến ngồi lại xuống đất. Cậu không biết về mặt mình bây giờ quái dị cỡ nào – mặt xanh mét, mắt chữ O mồm chữ A, lấp ba lấp báp: “Hà, Hà Tiêu Tiêu Tiêu Tiêu...”

“Nhóc, hai người quen nhau à?”

“Vâng.” Hà Tiêu trả lời thay Tùy Dịch rồi kéo người vào phòng làm việc.

Tùy Dịch ngồi thẳng lưng trên ghế xoay – lần gặp gỡ hôm nay rõ ràng là ngoài dự kiến của cậu. Bạn nghĩ xem, tối qua bạn còn vừa DIY vừa gọi tên người ta, sáng nay người thật đã đứng trước mặt bạn, có thể không chợt dạ được à?

Hà Tiêu thấy Tùy Dịch vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào... vô định? Anh liền buồn bực, chẳng lẽ nhìn anh xấu đến nỗi không nỡ nhìn cơ à?

“Này.”

“A!”

“...”

“...”

Hà Tiêu tùy ý vỗ vai Tùy Dịch, không ngờ người này sợ tới mức dán bẹp vào cánh cửa, sau đó – không có sau đó.

“Anh cũng làm ở đây à...”

Nghe giọng nói khô quắt của Tùy Dịch, Hà Tiêu không giận mà cười, giải thích: “Không, anh là nhân viên tiếp thị.”

“... À, tôi biết rồi.” Tùy Dịch vẫn cúi đầu: “Vậy sao anh lại ở công ty của tôi...?”

“Đến bàn chuyện công việc thôi.”

“Á...” Tùy Dịch mãi nghĩ đến chuyện tối qua mà quên mất một chuyện quan trọng – Hà Tiêu tới công ty cậu quảng cáo sản phẩm? Chẳng lẽ anh vừa cười vừa nói với tổ trưởng nhà cậu – quý khách, có nhu cầu mua bvs không? Muốn xem sản phẩm này có được nhân viên công ty cậu thích không à?

Tùy Dịch không trả lời, Hà Tiêu liền đến gần cậu: “Sao thế?”

Cảm giác khô nóng chồn vờn quanh lỗ tai làm Tùy Dịch phát hoảng: “Không có! Không có gì! Cái gì cũng không có!”

“Vậy sao — “ Hà Tiêu cười cười, răng nanh lấp ló, hai tay khoác lên vai Tùy Dịch, áp trán vào trán đối phương, tự đắc nói: “Được rồi. Những thứ anh đưa em, em đã dùng thử chưa?”

Nghe vậy, Tùy Dịch hít một hơi, giả bộ lạnh lùng: “A—— tôi không biết dùng.”

“Cần anh dạy không?”

“!!!!” Máu trên mặt cậu tuyệt đối là đang chảy ngược! Hà Tiêu anh còn muốn kiểm tra còn muốn kiểm tra sao! Tùy Dịch cắn môi dưới, mắt vẫn nhìn về vô định: “Không cần khách sáo, anh không cần...”

“Với em, anh không ngại đâu.”

Anh đừng có cười, đừng có cười nữa! Tôi sẽ sợ hãi đó! Anh cười rất dọa người có biết không! Tùy Dịch đứng lên, định giả bộ rót nước để trấn tĩnh, không ngờ không hổ là một con người không có tiền đồ, chân cậu nhũn một cái... ngã bùm xuống đất. Tùy Dịch chỉ muốn kiểm cái lỗ nẻ nào mà chui xuống – đứa trẻ 3 tuổi đi đường cũng không ngã đâu, mất mặt thật mà... Càng nghĩ vậy cậu càng xấu hổ, quỳ rạp trên đất, nửa ngày cũng không đứng dậy.

“...” Hà Tiêu vỗ vỗ đầu cái người đang nằm giả chết trên đất: “Ôi chao, em đây là muốn anh bế em lên sao?”

“!!!” Lời này đúng là linh nghiệm, vì Hà Tiêu mới dứt lời, Tùy Dịch đã lão đảo đứng lên. Anh tỏ ra khỏe mạnh làm gì! Có tin về nhà tôi quá chết anh không!

“Anh, anh đi trước đi. Tôi còn phải làm việc, đừng làm phiền tôi!” Tùy Dịch vọt khỏi phòng, đóng sầm cửa lại rồi đập đầu vào tường.

Tùy Dịch con mẹ cậu thật có tiền đồ! Mẹ cậu dạy cậu túng – dục thế sao! đáng lẽ cậu phải học hành thật tốt, hướng về phía trước, trêu chọc nữ sinh và đánh nhau với nam sinh mới phải... À, không được chọc đến nhân viên tiếp thị nữa...

Hà Tiêu đứng ngoài cửa nghe tiếng đập cửa bình bịch, mờ ám cười.

10. Chương 10: Đến Đây Coi, Tôi Muốn Say Rượu Loạn X !

Tùy Dịch vui đầu vào làm việc tròn một ngày đêm. Chưa bao giờ cậu chăm chỉ như lúc này – nhưng không phải vì yêu thương gì công việc, mà là để quên đi người kia.

Vất vả lắm mới cố gắng được vài ngày, đến cuối tuần Hà Tiêu lại nghênh ngang xuất hiện, phá vỡ mọi nỗ lực của cậu.

“Xin chào, nhà em có cần —”

Tùy Dịch phi một cái gối qua.

“Xin chào, nhà em có cần —”

Tùy Dịch phi một cái gối nữa qua.

“... Tùy Dịch, em làm cái gì vậy?”

“Mẹ anh mới sáng sớm ngày ra đã đến ám nhà tôi, đừng nói là anh lại đến tiếp thị nhé?”

“Đúng thế, em có muốn dùng thử không?”

“Miễn phí?”

“...”

“Phải trả tiền thì tôi không lấy đâu.”

“...” Hà Tiêu nhìn mặt Tùy Dịch đúng kiểu [tôi cứ thích thế đấy anh có giỏi thì làm gì tôi], đột nhiên rất muốn ngắt véo khuôn mặt này, mà thực tế anh cũng đang làm như vậy.

“Ô oa! Đau đau đau! Anh làm gì thế, còn muốn làm việc nữa không hả hả??” Tùy Dịch vừa bị véo vừa cố nói, khuôn mặt biến dạng nhìn vô cùng buồn cười.

“Không nhé, anh chỉ nhớ em thôi~”

“Hở?” Nghe vậy, Tùy Dịch trợn trừng mắt nhìn Hà Tiêu.

“Thật nhớ đáng vẻ đáng khinh bỉ của em a~”

“...Cút.” Tùy Dịch hừ một tiếng rồi chạy về phòng, nằm úp sấp lên giường ngủ.

“Này, em ngủ đông đấy à?”

“Tôi mệt mỏi.”

“Sao mệt? Đến tháng à?”

“...” Ông trời ơi, tôi có thể quá chết anh ta không? Tùy Dịch trở mình, quấn chăn quanh thân, nhất quyết không care đến Hà Tiêu.

Lần này đến phiên Hà Tiêu buồn bực – hôm nay anh vốn định ngả bài với người ta, ai dè hình tượng xấu xa đã in đậm quá sâu, người ta còn lẩn ra ngủ chẳng thèm care đến anh kìa! Chưa kịp phiên muộn được bao lâu, tiếng gáy của Tùy Dịch đã vang lên, Anh nhìn qua, chỉ thấy người ta lộ bụng chảy nước miếng ngủ khò – người này đúng là chẳng có cảnh giác gì cả, cẩn thận có ngày bị ăn sạch cũng không biết!

Hà Tiêu ngồi trên giường, nhìn nước miếng bên mép Tùy Dịch đã sắp nhều xuống gối. Anh cười cười lau giúp cậu, khi ngón tay lướt qua môi cậu thì không nhịn được mà dừng lại. Nhìn chăm chăm vào đôi môi ấy nửa ngày, rốt cục anh cũng không nhịn được, cúi xuống thơm một cái.

—

Khi Tùy Dịch tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa. Hà Tiêu cười cậu là heo ham ngủ, Tùy Dịch trừng mắt liếc anh một cái, miệng lẩm bẩm – còn không phải là lỗi của anh sao.

Cậu không hiểu vì sao hôm nay Hà Tiêu lại đến đây, có phải vì tiếp thị đâu? Tuy cảm thấy rất kỳ quái nhưng Tùy Dịch không dám hỏi – Hà Tiêu là một mặt người dạ sói chính hiệu, ai biết anh ta sẽ làm gì.

“Hôm nay là thứ 7 ~ ngày mai không phải đi làm ~ Lấy rượu đến, ông đây muốn giải sầu~” Tùy Dịch ngồi trên sofa ngâm nga ra lệnh, có bảo mẫu miễn phí tội gì mà không dùng ?

“Nhà em có rượu?”

Hà Tiêu vừa hỏi, Tùy Dịch liền mất hứng – sao hả, anh cho rằng tôi chỉ có thể uống nước trái cây thôi à? Tôi đường đường là một thằng đàn ông trưởng thành chân chính, mà là đàn ông thì nhất định phải có rượu anh biết không biết không! “Sao không? Rượu xái hửn hoi! Mau lấy ra đây cho tôi!”

“Cũng được, ở đâu?”

“Trong ngăn tủ trong phòng ấy.”

Hà Tiêu vâng lời đi lấy rượu, trong miệng lẩm bẩm, ngăn kéo ngăn kéo... Là cái ở đầu giường kia sao?

Vừa kéo ra, Hà Tiêu cảm thấy thế giới như nổ bùm một cái. Trong đó là sách hướng dẫn sử dụng của đồng thiết – bị – chăm – sóc – sức – khỏe kia và nửa bình gel – bôi – trơn — hiển nhiên là đã từng được sử dụng. Không phải cậu ta nói là không biết dùng sao?

Hà Tiêu yên lặng đóng ngăn kéo vào, tiếp tục tìm. Trong phòng Tùy Dịch thực sự là có rượu – tuy không mạnh như rượu xái, nhưng cũng là loại mạnh. Tên kia nhìn có giống bọm rượu đâu... Hà Tiêu mang bình rượu ra đặt lên bàn, thì thấy Tùy Dịch đang chống hông lên tìm cái bật nắp. Ấy da, rõ ràng không hay uống rượu mà cứ giả bộ làm gì...

Tự Tùy Dịch cũng cảm thấy chật vật. Mở nắp bình rồi, cậu rót cho Hà Tiêu một chén, cho mình một chén, trầm nghĩ – rốt cục cũng đến lúc mình ngẩng cao đầu được rồi! Hà Tiêu anh mở to mắt ra mà xem, như thế nào mới là ngàn chén không say! Thế nào mới là khí phách nam nhi!

...

...

...

...

“Tùy Dịch? Tùy Dịch? Cậu ôm bồn cầu làm gì?”

“Tôi muốn ói.. Ơe ~~!!”

11. Chương 11: Đồ Uống Có Cần Hả, Cút Hết Xuống Địa Ngục Đi!

“Đau đầu quá...” Toàn thân Tùy Dịch dựa vào người Hà Tiêu, uốn éo như trẻ con làm nũng: “Phắc, ông đây... Hức... Muốn nôn... Hức!”

Để đánh lừa Tùy Dịch, Hà Tiêu cũng uống vài ngụm – rượu này đúng là mạnh thật. Thấy vậy, Tùy Dịch nhất thời cảm thấy đây đúng là khoảnh khắc để mình tỏa sáng, liền bắt đầu lên mặt: “Haha... Thằng nhóc này đúng là chịu đựng kém thật.. Hức... Nhìn tôi uống bao nhiêu cũng không say đây này... Hức... A, con đề...!”

Hà Tiêu nhìn Tùy Dịch say khướt, cũng không thể mắng, chỉ có thể khen: “Đúng đúng đúng, em là giỏi nhất.”

“Hức... Anh đang châm chọc tôi đấy à?” Tùy Dịch dí sát đầu vào Hà Tiêu, khuôn mặt đỏ bừng, bật cười khúc khích làm hơi rượu trong miệng cậu phải toàn bộ vào mặt Hà Tiêu, đẩy đẩy anh: “Đừng cố nữa? Thôi nghỉ chút đi, không tí nữa lại phun hết ra.”

Quả nhiên không thể nói lý với người uống rượu được – quát to, khóc lóc om sòm, đòi giết người... không gì là Tùy Dịch không làm, cũng là lần đầu tiên Hà Tiêu thấy mặt này của cậu.

“Rượu cũng là tiền a.... Hức... Tôi có thể nôn ra không?” Tùy Dịch tiếc nuối nhìn vào bồn cầu đã được giặt vài lần. Để kìm lại cảm giác khó chịu trào lên từ dạ dày, cậu chỉ có thể che miệng lại.

Hà Tiêu nhìn biểu tình tiếc hận muốn chết của Tùy Dịch, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ – em tốt xấu gì cũng là một thành phần tri thức, sao có thể keo kiệt tới mức cực phẩm này vậy?

Tùy Dịch cảm thấy cả căn nhà như sáng bừng lên, toàn thân lắc la lắc lư như đang đứng trên thuyền vậy... Cậu lắc lắc đầu muốn làm mình tỉnh táo lại, ai dè người vốn đã không đứng vững, vèo một cái liền – giật đứt hết cúc áo của Hà Tiêu, ném xuống đất. Hà Tiêu bị cậu sàm sỡ cũng giả bộ tức giận: “Này, em mà còn nháo nữa thì tự gánh lấy hậu quả đi!”

“Ôi chao? Ông đây có cái gì phải sợ... có cái quái gì mà phải sợ ...” Tùy Dịch ngồi thẳng dậy, đẩy Hà Tiêu xuống sàn rồi cúi xuống hôn cái chóc: “Ha ha... Hức, Tùy Dịch này mà phải sợ cái gì...?”

Hà Tiêu bị hôn mà dẫn mặt ra – anh thế mà lại bị thằng nhóc này đùa giỡn? Anh nắm lấy tay Tùy Dịch, mượn rượu tăng thêm dũng khí hỏi: “Nhóc, em thích anh phải không?”

“Hả... Hức, ai thèm thích anh chứ... Tôi ghét nhất là nhân viên tiếp thị...”

“... Em thích con trai phải không?”

“Thần kinh... anh thích đàn ông thì có.” Tuy đầu óc Tùy Dịch đã mơ màng nhưng vẫn liều chết cãi lại – đây gọi là chết đến nơi rồi vẫn còn mạnh miệng, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, dưa mốc chời mâm sơn... A, mình đang lảm nhảm cái gì thế này...

“Vậy em dùng mấy thứ đồ chơi kia làm gì, ham của lạ à?”

“...” Lần này đến phiên Tùy Dịch vô tội hỏi: “Đó không phải là thiết bị chăm sóc sức khỏe sao?”

“... Ai nói thế với em?”

“...”

“Nói như vậy nghĩa là em thừa nhận đã dùng?”

“... Phắc, anh đẩy tôi xuống làm gì!”

“Anh đâu có đẩy, tại em ngồi không vững đấy chứ.”

“... Vô lại!” Tùy Dịch tức giận gầm nhẹ, xoay người lại ngồi trên người Hà Tiêu, nắm chặt lấy áo người ta mà kêu khóc bất công.

“Hừ... Nếu có gì xảy ra, thì đều là em tự tìm lấy đấy.”

“Hả? Xảy ra... Cái gì xảy ra —” Tùy Dịch chưa nói hết câu đã bị Hà Tiêu lôi vào phòng ngủ – mà vì sao là lôi chứ không phải là ôm ấy à... Sau này Tùy Dịch có hỏi thì Hà Tiêu trả lời – anh sợ lúc đó em lên cơn cầm – thú mà chà đạp anh. Tùy Dịch hung hăng đạp vào chân Hà Tiêu, đỏ mặt hét – anh cũng không nhìn lại xem ai mới là cầm thú!

“A... Đây.. Hà Tiêu? Hà Tiêu...?” Tùy Dịch nhìn Hà Tiêu bận rộn nửa ngày, không nhận được tò mò hỏi: “Anh đang làm gì vậy?”

“Em không biết?”

“Không?”

“Vậy để anh nói cho em.”

Tùy Dịch đột nhiên thấy cái gì đó không ổn, cười gượng hỏi: “Tôi... có thể từ chối không biết được không?”

Hà Tiêu cười cười với cậu, tới gần hôn cậu cái chóc: “Em đoán xem?”

“Có thể!”

“Đoán sai rồi.”

...

Sai cm anh ấy!

Lần đầu tiên Tùy Dịch nhận ra lời nói của mình thì ra lại linh như thế. Chính là câu [đàn ông thì phải có tí rượu] ấy, chẳng qua là lần này cậu uống quá nhiều, biến thành củ khô lửa bốc rồi... Từ đó về sau, rượu liền trở thành hàng bị cấm trong nhà, điều đầu tiên trong gia quy cũng là – dính một giọt rượu liền chém chết!

...

...

...

...

-một dãy cua đồng bò qua-

Tùy Dịch: “Hà Tiêu...Hà Tiêu...Hà...”

Hà Tiêu: “Gì?”

Tùy Dịch: “...”

Hà Tiêu: “Hả?”

Tùy Dịch: “... Anh...”

Hà Tiêu: “Nói to lên, anh không nghe rõ.”

Tùy Dịch: “... Tôi nói anh nhẹ chút! A.. Đau...!!”

Hà Tiêu: “Không nghe thấy gì hết.”

Tùy Dịch: “..Anh cú!... A...!”

12. Chương 12: Phiên Ngoại 1

1| Về buổi sáng sau khi Tùy Dịch bị bạo cúc.

Khi Hà Tiêu mở mắt thì bên cạnh đã trống trơn. Anh ngồi dậy nhìn quanh, liền thấy Tùy Dịch quần áo chỉnh tề đang ngồi xồm ở đầu giường, cố gắng khóa cái tủ lại.

“...” Thấy cậu hăng say làm việc, Hà Tiêu nổi lên ý xấu – anh đến gần, phả hơi vào tai cậu: “... Đang làm gì thế? Tiêu hủy chứng cứ phạm tội?”

“!” Tùy Dịch giật thót, thoát cái lui về góc tường giả chết. Mãi lúc sau cậu mới phi hết chăn gối lên đầu Hà Tiêu, thở hồng hộc nói: “Bằng chứng đâu? Anh mới là tội phạm cưỡng hi*p tôi kìa!”

“... À, thế ai là người tối qua khóc kêu tội phạm cưỡng hi*p là tôi nhẹ một chút vậy?”

“A—” Một vật thể lạ bay tới: “Ai khóc, khóc cm anh! Anh nói ai khóc?!”

“...” Hà Tiêu không muốn tranh cãi với Tùy Dịch, nằm vật lại giường chuẩn bị ngủ tiếp.

“... Anh đứng lên! Đứng lên cho tôi!” Tùy Dịch liều mạng lay Hà Tiêu. Anh liếc mắt nhìn cậu, suýt nữa thì bật cười – trời nóng thế mà còn mặc áo cao cổ á..

“.. Anh đứng lên đi!...” Tiếng hô giận dữ dần biến thành giọng điệu làm nũng. Hà Tiêu cười khế, kéo người xuống, đặt dưới thân: “Lên rồi.”

“Cái củ cái ấy! Lên rồi? Anh nghĩ tôi mù chắc...” Hà Tiêu nhìn người dưới thân vẫn còn tinh lực lắm, bèn cúi xuống phả hơi vào tai cậu: “Thật mà, không thì em sờ đi~”

“...”

2| Về yêu thầm.

Từ khi biết chuyện Hà Tiêu stalk mình từ hồi đại học, Tùy Dịch bắt đầu lên mặt như thể vừa trúng lô mấy tỷ: “Muahahahaha

~ Sao tôi không nhớ là đã gặp anh nhỉ ~~ Chịu thôi, chắc hồi đó nhìn anh chướng mắt quá ~~”

Hà Tiêu đặt bát cháo trước mặt cậu: “Làm sao em có thể không để ý đến người về sau sẽ nằm trên em nhỉ?”

[Làm sao em có thể không để ý đến người về sau muốn nằm trên em nhỉ] Có phải anh ta vừa nói vậy không? Hình như nói thừa một chữ rồi... Không, anh ta căn bản là không nói thừa chữ nào!

Tùy Dịch tức giận, ngẩng lên định chửi thì thấy Hà Tiêu đã rất thức thời mà chạy vào phòng bếp.

3| Về cơm tối.

Tùy Dịch: “Ahihi~ Đang làm gì thế?” Ân cần vo ve quanh Hà Tiêu.

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “Sao lại dễ giận thế chứ, nào nào nào đừng ngại, nói cho anh biết đi, anh sẽ giải quyết giúp chú!”

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “Nói gì đi nào ~ Đang làm gì thế?”

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “... Đờ phắc! Hỏi không thèm trả lời hả, điếc sao?”

Hà Tiêu: “Trong nồi cơm có con gián.”

Tùy Dịch: “... Anh dám đốt nó? Anh làm gì với nó, tôi sẽ làm y như thế với anh!”

Hà Tiêu: “Nếu anh muốn ăn nó?”

Tùy Dịch: “Vậy tôi sẽ ăn anh!”

Hà Tiêu: “Đáng tiếc, em chỉ có thể bị anh ăn.”

Tùy Dịch: “...”

4| Về chỗ ở.

Tùy Dịch nằm trên sofa trầm tư, rồi ngẩng lên hỏi Hà Tiêu: “.. Không ngờ anh lại sống cạnh nhà tôi.”

Hà Tiêu bỏ quyển sách trên tay xuống: “Ừ.”

Tùy Dịch: “Sao anh biết lúc nào tôi ra khỏi nhà? Lần nào ra ngoài tôi cũng thấy anh đứng đó.”

Hà Tiêu: “Mỗi lần ra ngoài em đều rất ồn ào, tường thì mỏng, nghe không khác gì sắp đánh nhau.”

Tùy Dịch: “Sao có thể!”

Hà Tiêu: “Kết cấu nhà như thế, đành chịu thôi. Ngày nào anh chẳng nghe thấy tiếng em gào rống.”

Tùy Dịch: “...” Gào rống? Tôi hát đấy... Trời cao trong xanh sương sớm long lanh mặt nước xanh xanh cành lá rung rinh~ Một bài hát tươi vui như thế vào tai anh lại thành sói tru hổ gầm là thế nào? “Ý anh là giọng tôi khó nghe sao?”

Hà Tiêu: “Nâu, thỉnh thoảng cũng dễ nghe lắm chứ.”

Tùy Dịch: “Thật sao thật sao?”

Hà Tiêu: “Ừ, như lúc em khóc cầu anh sâu hơn đi ~ như hôm qua ấy...”

Không đợi Hà Tiêu nói xong, Tùy Dịch đã xông tới đánh bom liều chết: “Câm mồm câm mồm câm mồm!!!! Tôi giết anhhhhhh!!!”

5| Về sự giống con gái.

Tùy Dịch ngồi trên bàn ăn, nghiêm túc hỏi Hà Tiêu: “Nhớ lần đầu gặp tôi anh đã nhầm tôi với con gái, này... nhìn tôi không gái đến thế chứ?”

Hà Tiêu húp một ngụm súp, đáp: “Đúng là không giống thật.”

“Vậy anh còn gọi tôi thế làm gì? Lúc đó tôi chỉ muốn bầm anh thành mấy đoạn!”

“... Nhìn em tức giận rất đáng yêu.”

“.. Thế thôi?”

“Ừ.”

“Họ Tiêu kia, ông đây liều mạng với ngườiiiiiiiii”

6| Về mắt cận và tai điếc.

Hà Tiêu nói với Tùy Dịch là tai và mắt anh đều có vấn đề – phải nhìn xa, nghe xa thì mới rõ, giống như viễn thị và viễn thanh vậy.

Lúc đầu Tùy Dịch hoàn toàn tin là vậy – dù sao bệnh lạ trên đời đầy ra đấy, có kiểu bệnh thế này cũng là thường thôi.

Nhưng mà, thời điểm Hà Tiêu phát bệnh cũng lạ thật ha?

Hà Tiêu: “Tùy Dịch, em nói gì thế?”

Tùy Dịch: “... Anh nhanh như thế làm gì!... A...”

Hà Tiêu: “Hả? Nghe không rõ.”

Tùy Dịch: “Hà Tiêu anh là đồ hạ lưu!!”

...

Tùy Dịch: “Hà... Hà Tiêu... Đừng nhìn nữa...”

Hà Tiêu: “Dí sát vào anh mới thấy rõ.”

Tùy Dịch: “...” Anh nghĩ mình đang sửa máy móc chắc, có cần tôi soi đèn pin cho không?

Hà Tiêu: “Ầy da, vẫn nhìn không rõ mà.” Nói rồi liền cúi xuống gần hơn, quan sát kỹ lưỡng thân thể trơn bóng của Tùy Dịch.

Tùy Dịch: “Anh thấy rõ làm gì?”

Hà Tiêu: “Không nhìn rõ sao làm gì được?”

Tùy Dịch: “Anh định dùng ánh mắt để thương tôi?”

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “...”

Tùy Dịch: “... Hà Tiêu ... Huhu tôi sai rồi, tôi chưa nói gì hết á.”

Hà Tiêu: “Không nghe thấy gì hết.”

Tùy Dịch: “Ừm.. A...!” Đồ dối trá!

13. Chương 13: Phiên Ngoại 2

7| Về sự học tiếng Anh bê bết.

Hà Tiêu vô cùng khó hiểu về cái sự học hành tiếng Anh nát bét của Tùy Dịch: “Sao em lại học Anh kém thế?”

Tùy Dịch híp mắt, cuộn chần lại, mơ màng nói: “Ai nói em học dốt Anh chứ...”

Hà Tiêu dí sát vào, chọc chọc khuôn mặt cậu: “Là sao?”

“...” Có người đang sàm sỡ tôi, tôi muốn báo cảnh sát! “Thôi mà...”

“Nói đi mà, đừng ngại.” Hà Tiêu cười cười xoa đầu Tùy Dịch: “Anh không cười đâu.”

“...”

Vì sao Tùy Dịch lại dốt Tiếng Anh? Lý do không đơn giản chỉ vì cậu là người Trung Quốc, mà còn vì một chuyện xưa vừa rách nát vừa máu cún... Khi còn nhỏ, có lần Tùy Dịch bị chó cắn phải khâu vài mũi, nhưng cứ khi nào nhìn thấy bác sĩ là cậu sẽ khóc đến long trời lở đất, phiên toái đến nổi suýt chút nữa ba mẹ muốn bán cậu đi (may là tật xấu này khi lớn lên đã hết). Sau đó khi lên tiểu học, từ đơn Tiếng Anh đầu tiên Tùy Dịch học không phải là HELLO mà là DOCTOR, cô giáo mỉm cười xoa đầu cậu giải thích – DOCTOR là mấy cô chú dịu dàng trong bệnh viện đó.... Nghe xong, bạn nhỏ Tùy Dịch nước mắt giàn giụa, khóc đến nỗi cô giáo phát sợ, cuống quýt an ủi.

Đây mới là nguyên nhân chính cho sự ngu dần khó cưỡng của Tùy Dịch với Tiếng Anh.

8| Về chảy máu.

Tùy Dịch lả lướt: “Từ lớn đến bé tôi chỉ mới nghe nam nữ say rượu loạn X thôi.”

Hà Tiêu nghiêm túc: “Vì nào em ngẩn.”

Tùy Dịch trừng mắt: “Ngẩn mới bị anh X!”

Hà Tiêu cười khê: “Cậu rồi?”

Tùy Dịch quay phắt: “Hứ ~”

Hà Tiêu cười khê +1: “Không phải là hôm trước làm hăng quá nên chảy máu rồi chứ?”

Tùy Dịch: “... Anh có thể ăn nói kín đáo hơn một chút không?”

Hà Tiêu: “À, phải nói là lỗ – hậu – của – em – chảy – ra – chất – lỏng – màu – đỏ mới phải chứ nhĩ.”

Tùy Dịch giậm chân: “Sao nghe kinh vậy?”

Hà Tiêu cười khê: “Không phải em thích đấy à.”

Tùy Dịch im lặng.

Hà Tiêu cứng đờ: “Tùy Dịch em... Em lòi dao ra làm gì?”

Tùy Dịch dữ tợn: “Cho anh nói lại, tôi có thích không?”

9| Về phản công.

Tùy Dịch lăm bắm cọ tới cọ lui trên người Hà Tiêu, làm cả người anh nổi hết da gà.

Hà Tiêu: “Làm gì thế?”

Tùy Dịch: “... Ha ha ha ha.”

Hà Tiêu: “... Nói.”

Tùy Dịch: “... Tôi có thể nằm trên một lần không?”

Hà Tiêu nhanh chóng quay mặt đi: “...”

Tùy Dịch đen mặt: “... Đừng có giả diếc mà ~ Phải trải qua mới biết được, làm 0 thực sự không tệ đâu, tôi bảo đảm!”

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “... Đây là kinh nghiệm cuộc sống đó, Hà Tiêu, tôi không có lừa anh đâu!”

Hà Tiêu: “... Cuộc sống?”

Tùy Dịch: “Thì cuộc sống là cuộc sống đó, ai chẳng thế!”

Hà Tiêu: “... Vậy xem em bắn thế nào...”

Tùy Dịch: “Phắc! Tôi không đùa đâu. Tôi rất có kinh nghiệm đó!”

10| Về chụp ảnh.

Hà Tiêu thấy có quyển album trên bàn Tùy Dịch liền mở ra xem – bên trong toàn là ảnh trẻ con, chẳng qua phần lớn đều là hình bé gái, chỉ có vài cái là hình con trai..

Hà Tiêu buồn bực xách mông đi hỏi Tùy Dịch: “... Em thích trẻ con à?”

Tùy Dịch phun bánh kem trong miệng ra: “Ai nói thế, tôi thiên hấn!”

Hà Tiêu run run giơ album lên: “Thế ai đây?”

Tùy Dịch ngạc nhiên, phẩy tay đáp: “Ảnh tôi lúc bé thôi.”

Hà Tiêu nhú mày, ngồi xuống cạnh Tùy Dịch, cầm tay cậu hỏi: “Trong này chỉ có vài bức chụp nam thôi.”

“...” Tùy Dịch lật lật vài cái – xong rồi!

Giải thích thế nào bây giờ? Chẳng lẽ lại nói bé gái mất to tóc thắt bím này là mình, còn thằng bé trong miệng anh là con gái nhà họ hàng?

Trong đầu Tùy Dịch âm thầm vẽ ra bộ dạng cười ngất lên ngất xuống của Hà Tiêu, chỉ biết lúng túng đáp: “Haha~ Đầu là quá khứ rồi đừng để ý đến nó nữa, sau này anh muốn chụp thế nào tôi cũng chiều hahaha~” Cười gượng đến nổi tự Tùy Dịch cũng phát sần.

“Thế nào cũng được?” Hà Tiêu cười cười, cảm giác như vừa trúng mánh lớn.

~“Đúng thế, địa điểm thời gian đều do anh chọn, đừng khách sáo!”

“Bây giờ luôn được không?”

“Được!”

Tùy Dịch cương trực thẳng thắn đồng ý, chẳng qua cậu đã quá xem thường độ biến thái của bạn nhỏ Hà Tiêu rồi

~Sau đó, Tùy Dịch đã trả giá đắt cho sự ngây thơ + ngu xuẩn của mình.

...

...

...

Tùy Dịch: “A... Ừm! Anh, anh đừng chụp!”

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “... Ừm... Đừng có chụp mà... A...!”

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “...Phắc! Anh mà còn chụp nữa tôi liền thiên anh!”

14. Chương 14: Phiên Ngoại 3

11| Về quà tặng cho chị em đồng nghiệp.

Một ngày nào đó, Tùy Dịch vui vẻ hỏi Hà Tiêu: “Hà Tiêu Hà Tiêu, anh thực sự là nhân viên tiếp thị sao?”

Hà Tiêu không ngẩng lên, qua loa đáp: “Ừ.”

Tùy Dịch: “Vậy anh tìm giúp em chỗ nào mua vòng tay đẹp đẹp mà rẻ chút không?”

Hà Tiêu bỏ sách xuống, nhìn Tùy Dịch: “Em muốn vòng tay làm gì?”

Tùy Dịch không nhận ra Hà Tiêu đang giận, còn ngây ngô cười: “Để tặng á~ Hiha, giúp em đi mà~”

“Tặng phụ nữ à?” Hà Tiêu nhú mày, trên mặt không hề có ý cười.

“Vô nghĩa, tặng đàn ông thì cần vòng tay làm gì? Tặng hộp Durex còn thực tế hơn.”

“Tặng phụ nữ để làm gì?”

“Làm quà. Ấy da anh nói nhiều thế làm gì, rốt cục là có giúp không?”

“Được, còn miễn phí.”

“Thật sao? Có chuyện tốt như thế?”

“Thật. Em muốn được chiết khấu không? Muốn thì theo anh.”

Nghe vậy, Tùy Dịch cũng thành thật theo Hà Tiêu vào phòng ngủ...

...

...

...

Hôm sau, chị gái đồng nghiệp cầm vòng tay Tùy Dịch tặng đi khoe hết lầu trên xóm dưới, còn hỏi đi hỏi lại – chẳng nhóc này nhìn mặt thế mà hào phóng phết, cái này bao nhiêu tiền vậy?

Tùy Dịch im lặng một lúc, rồi nói bừa ra một con số, còn nói là có người quen nên được giảm giá rất nhiều.

Chị gái đồng nghiệp kinh hãi, chú quen người sao tài vậy? Giờ chị chạy đi làm quen có kịp không?

Trong lòng Tùy Dịch tàn nhẫn trả lời – chị đương nhiên là không được, vì cái này phải dùng cục hoa đỏ lấy!

12| Về cãi nhau.

Đây là lần đầu hai người cãi nhau to đến vậy, Tùy Dịch đỏ mắt vừa mắng vừa khóc, thoạt nhìn không khác gì một người đàn bà chanh chua cả.

“Hà Tiêu con mẹ anh! Đồ không biết xấu hổ! Cút xuống địa ngục cho tôi! Đồ vô liêm sỉ! Lưu manh!”

Hà Tiêu ngoan ngoãn nghe Tùy Dịch mắng không chen vào một câu, mãi sau mới nhỏ nhẹ nói: “... Để anh rửa sạch giúp em.”

Tùy Dịch thân thể trần truồng sống chết đập Hà Tiêu, ôm gối khóc: “Không! Anh cút cho tôi, cút cho tôi huhu...”

Hà Tiêu ngồi cạnh xoa đầu cậu, an ủi: “Sẽ không có lần sau đâu, ngoan nào.”

“Anh cho tôi là cún chắc, ngoan cái gì mà ngoan! Anh đi chết đi, tôi nguyện rửa anh cả đời này liệt dương!”

Hà Tiêu bất đắc dĩ nghe mắng – ầy da, lần này Tùy tiểu thụ cáu thật rồi, bình thường chỉ dừng ở [Hà Tiêu con mẹ anh] thôi mà.

Từ đó về sau, Hà Tiêu không bao giờ dám... nghịch loạn trong cơ thể Tùy Dịch nữa.

13| Về xin nghỉ.

Hà Tiêu đang ngủ thì nghe thấy tiếng chớp chớp chớp bên tai, mệt mỏi mở mắt ra thì thấy Tùy Dịch đang ngồi bên kia gọi điện.

“... Tổ trưởng, hôm nay tôi muốn xin nghỉ.”

“Không không không, không phải là cảm.”

“Cũng không phải là đau dạ dày,”

“Viêm ruột thừa là việc của năm ngoái rồi...”

“Không, không phải tôi muốn trốn việc đâu.”

“... Anh mới sinh! Cả nhà anh đều sinh con! Ông đây đang nói thật đấy!”

“... Tổ trưởng, vừa rồi là diễn viên trong phim đang nói, không phải tôi đâu.”

“Tôi chỉ là muốn xin nghỉ hôm nay thôi...”

“Lý do? Có thể không nói lý do được không...”

Hà Tiêu có chút hối hận – tối qua anh hoàn toàn quên mất là sáng nay người này vẫn còn phải đi làm. Nhưng tinh thần Tùy Dịch đúng là tốt thật, hôm qua lặn qua lặn lại một đêm đến khàn cả giọng, mà bây giờ vẫn còn sức lực bịa ra lý do xin nghỉ.

Người Tùy Dịch vẫn đang run rẩy, dù sao cậu cũng đang lỏa thể, hẳn là quá chú tâm vào việc xin nghỉ mà quên mất phải mặc áo vào.

“... Phắc, tay anh đang làm gì thế!” Tùy Dịch quay lại mắng người đang ôm mình từ phía sau: “Em đang xin con rùa già kia cho nghỉ mà!”

“Thắt lưng em đau sao?”

“Đau cái rắm! Em chỉ không vui thôi!”

“...” Hà Tiêu không nói gì nữa – lời bà xã luôn đúng. Thấy Hà Tiêu không phản ứng, Tùy Dịch lại quay về công việc chính.

“Tổ trưởng, tôi đã già rồi, xương khớp cũng yếu. Chân tôi vẫn đau âm ỉ từ hôm qua đó~”

“... Đau chân thật mà, không lừa anh đâu.”

“.. Thật mà...”

“....”

“... Mong anh bị thông cả đêm, sáng hôm sau anh có đứng dậy được không?”

Đầu bên kia im lặng một chốc rồi phun ra hai chữ: “Được.”

“Muaaha~” Tùy Dịch đắc ý cúp máy, đang chuẩn bị chui vào ổ chăn tiếp tục hưởng thụ sự sung sướng thì bị Hà Tiêu đè nửa người lên giường: “Anh làm gì thế?”

“Không thể lãng phí một ngày nghỉ của em chứ?”

15. Chương 15: Phiên Ngoại 4 (h)

“Ừm... Ha.. A...” Bạn nhỏ Tùy Dịch đang trốn trong phòng tắm thử nghiệm thiết – bị – chăm – sóc – sức – khỏe.

Thanh âm kim nén không nổi trào ra khỏi khóe miệng, khuôn mặt vốn trắng nõn dưới nhiệt độ trong phòng tắm lại càng thêm hồng nhuận. Tay cậu cầm một bộ điều khiển, dưới hậu huyệt, một thiết – bị – chăm – sóc – sức – khỏe đang ong ong chuyển động không ngừng.

Tùy Dịch vốn chỉ muốn thử thôi, ai dè cái thứ chết tiệt này làm cậu khó chịu thế chứ... Muốn tắt đi lại không biết tắt chỗ nào, kết quả là ấn nhầm vào nút nào đó, làm vật kia càng chuyển động dữ dội hơn.

“... Ha, ha... Ừm!” Tùy Dịch bị vật kia rung đến mềm nhũn cả người, muốn dùng tay lấy ra, thế nào lại làm nó đi vào càng sâu.

“Ô... Ừ, chết tiệt!” Hồng rồi hồng rồi hồng rồi ~~~ Tùy Dịch khóc không ra nước mắt, phía dưới, bạn nhỏ Tùy đang hưng phấn ngẩng cao đầu, làm cậu chỉ muốn đập nó một phát chết luôn! Mẹ mày hưng phấn cái rầm, chết đến nơi rồi còn không biết!

...

... Thôi, tiếc lắm... Em nó đã sinh trưởng trên người mình hai mấy năm rồi, sống lâu với nhau cũng có tình cảm chứ...

Tùy Dịch bó tay chịu trói, trên mặt không biết là nước mắt hay là cái gì, cả người dinh dính, còn bị nhiệt độ cao hơn cho hồng đầu.

Ông đây sống bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên bị một thiết – bị – chăm – sóc – sức – khỏe rung cho cao trào đấy...

Vật nhỏ dưới bụng 3 tác của cậu vẫn hưng phấn như cũ, không hề có dấu hiệu mềm xuống. Tùy Dịch đột nhiên nhớ tới lời quảng cáo của Hà Tiêu: “Chất lượng cực tốt, thời gian sử dụng siêu dài...” Huhu ai muốn mấy cái đấy làm gì, ông đây sắp chết trong nhà tắm đây này! Huhu trịnh tiết lỗ hậu của ông bị một thiết – bị – chăm – sóc – sức – khỏe lấy đi sao huhuhu!

Giờ khắc này, Tùy Dịch cảm tưởng như mình đã nhìn thấu hồng trần, đạt đến cảnh giới đắc đạo. Tùy Dịch dứt khoát quăng bộ điều khiển sang một bên, đồng thời vươn tay xuống phía dưới. Chết thì chết, sướng chết cũng là chết! Tùy Dịch nước mắt đầy mặt chửi 18 đời tổ tông nhà Hà Tiêu, huhu là anh hại ông bị phá đời bởi một thiết – bị – chăm – sóc – sức – khỏe!

Tay cậu chuyển động lên xuống không ngừng, thân thể vốn nhỏ gầy nằm úp sấp trong phòng tắm trông lại càng nhỏ. Càng về sau. Tùy Dịch bị khoái cảm ập đến, sướng đến nỗi không mở nổi mắt, mà cũng có thể vì cậu không muốn mở... Thật mất hình tượng quá đi!

Tùy Dịch thở hào hển, lông mi cũng rung động theo vật nhỏ trong cơ thể. Ban đầu cậu còn âm thầm mắng sao thân thể mình lại mẫn cảm như vậy, sau đó thì bắt đầu thả lỏng hưởng thụ.

~“Ô, a... Hà, Hà Tiêu... Ừm!” Tùy Dịch không biết vì sao mình lại gọi tên anh, chỉ là lúc lên đỉnh, khuôn mặt của anh đột ngột xuất hiện, mỉm cười gọi tên cậu...

Tùy Dịch nhỏ giọng gọi, mỗi lần kêu đều cảm thấy rất xấu hổ. Cậu vừa ngại ngùng vừa bồn chồn, cậu biết vì sao cậu lại nhớ đến anh – tuy anh nhìn cũng không tệ, mình cũng xác định là thích đàn ông, nhưng vì sao cậu lại nghĩ đến anh ta mà phóng túng đến thế a a a !!

“Ừm...” Tùy Dịch không biết vật kia rung động trong cơ thể mình bao lâu, ý thức cậu dần mơ hồ, thân thể như chết lặng, tiếng ngâm khế cũng biến thành tiếng rên rỉ nức nở nhỏ vụn; cậu tưởng như mình sắp chết đến nơi rồi.

“Ôi... Ngừng rồi?” Vật nhỏ kia cuối cùng cũng dừng lại. Tùy Dịch mệt mỏi mở mắt ra, khi nhận ra mình vẫn còn sống thì vội vàng nhảy tót vào bồn tắm, còn chưa kịp rút vật kia ra khỏi cơ thể.

Không ngừng tát nước lên mặt, Tùy Dịch ôm gối, toàn thân không ngừng nóng lên.

Hồng hết rồi, Tùy Dịch nghĩ.

16. Chương 16: Phiên Ngoại 5

14| Về nghỉ phép hàng năm.

Nhìn Tùy Dịch nhảy nhót về nhà, Hà Tiêu đã nghĩ chắc hôm nay cậu nhóc trúng xổ số rồi, vui mừng hỏi: “Sao rồi?”

“Đến nghỉ phép hàng năm rồi ~~ Muahaha~~” Tùy Dịch nhe răng cười, 32 cái răng khoe ra không thiếu cái nào.

Hà Tiêu: “Vui đến thế?”

Tùy Dịch: “Anh chẳng hiểu lạc thú gì cả. Làm quần quật cả năm mới được mấy ngày nghỉ xả hơi, sung sướng làm sao~~”

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “Sao anh không nói gì? Về mặt xấu hổ đó là sao?”

Hà Tiêu: “... Có phải em thường oán giận anh không?”

Tùy Dịch: “..Là sao?”

Hà Tiêu: “Làm quần quật cả năm không cho em nghỉ ngày nào?”

Tùy Dịch: “...”

Hà Tiêu: “...”

Tùy Dịch: “... À...chẳng phải là vẫn có nghỉ ngơi giữa các hiệp sao?”

Hà Tiêu: “Phụt.”

Tùy Dịch: “Cười gì?”

Hà Tiêu: “Đâu có.”

Tùy Dịch: “...”

15| Về học bơi.

Nhân mấy ngày nghỉ, Tùy Dịch lôi kéo Hà Tiêu dạy mình bơi. Hà Tiêu rất nhanh chóng đồng ý, vừa dạy vừa ăn đậu hũ, tội gì mà không làm? Và thực tế sự học bơi này biến thành – sàm sỡ là chính, thừa thời gian thì dạy.

Tùy Dịch đích thị là một con vịt cạn, vừa chạm vào nước là hô đòi áo phao, đến nổi rất nhiều lần Hà Tiêu phải vớt cậu lên bờ.

Nhưng cậu lại cứ đầu muốn chết, nhất định phải lao đến chỗ nước sâu mới chịu, nói là lớn rồi tập ở chỗ nước cạn sẽ bị người ta cười. Đến nơi rồi, cậu lại nắm tay Hà Tiêu không chịu buông, miệng thì cạy mạnh: “Hà Tiêu anh đừng kéo em, em phải đi tập, ôi chào ôi chào ~~ Đừng có buông!! .. Ọc ọc ọc...”

“Phắc, khó uống muốn chết.” Tùy Dịch cau mày phun nước ra, ho khan vài tiếng.

“Làm sao ngon bằng của anh được.” Hà Tiêu kéo Tùy Dịch, tránh khỏi kiếp bị ngã lần nữa.

“Anh bán đồ uống hồi nào?”

“Sinh ra đã có.”

“...” Tùy Dịch dần mặt cả buổi vẫn chẳng hiểu mô tê gì. Hà Tiêu cười giải thích: “Tối qua em vừa uống đầy thôi, vừa khóc vừa nói còn muốn...”

“... Tôi giết anh!!!” Tùy Dịch đập Hà Tiêu một phát, tay anh liền trượt ra.

“Ọc ọc ọc ọc.. Cứu... ọc ọc ọc...”

Đợi Tùy Dịch uống vài ngụm nước, Hà Tiêu mới chịu lôi cậu lên. Tùy Dịch trừng mắt: “Anh đừng có mưu đồ ám sát tôi, muốn đi ăn phở đúng không?” Lời vừa nói, một đám phụ nữ trong bể nhìn sang bên này.

“Không có.”

“Ai tin anh!”

“Anh muốn đợi đến khi em cần hô hấp nhân tạo.” Miệng nói vậy, tay Hà Tiêu bắt đầu không an phận sờ soạng Tùy Dịch.

“...” Tùy Dịch im lặng cam chịu, trong lòng đã sớm đem người trước mặt chém chết. Nếu không vì sợ chết đuối, tôi đã thiến anh ngay và luôn!

16| Về cơn tối.

Tùy Dịch hỏi Hà Tiêu, vì sao anh lại thích em?

Hà Tiêu cười nói, vì em yêu anh.

Tùy Dịch hỏi, nếu em không thích anh nữa thì sao?

Hà Tiêu đáp, có phải hôm nay em lại muốn ăn tôm bóc vỏ* không?

Tùy Dịch không nói gì.

*: ý chỉ JJ của Hà tiểu công sao?

17| Về thăng thần.

Tùy Dịch lên cơn hỏi Hà Tiêu: “Hà Tiêu, em có hay thăng thần với anh không?”

Hà Tiêu cười cười: “Có.”

Tùy Dịch gãi đầu suy nghĩ: “Sao em không nhớ?”

Hà Tiêu giả bộ buồn rầu: “Nếu tính cả lần người nào đó khóc lóc hô to [Hà Tiêu anh dừng nhanh vậy, thoải mái muốn chết, em chết mất] các kiểu thì đúng là thăng thần không ít lần đâu..”

Tùy Dịch: “...” Ông trời ơi, nếu ông cho tôi một cái gậy, tôi nhất định sẽ bổ não tên này ra và rửa sạch những suy nghĩ *** tà trong đó!

18| Về mất ngủ.

Không biết có phải vì dạo này quá thoải mái hay không, mà gần đây cứ đến nửa đêm là Tùy Dịch phải cời hết mới ngủ được, nhưng không muốn làm gì cả,

“Hà Tiêu, em thích anh, anh có biết không?”

Tùy Dịch nói với người đang ngủ bên kia, nói xong thì cười rộ lên: “Em nói rồi nhé, anh nghe thấy hay không không phải chuyện của em.”

Người kia hít sâu một hơi, khước miệng nhếch lên.

Người yêu thì không cần nhiều, một người là đủ. Con người có nhiều thứ phải bảo vệ lắm, bỗng nhiên có một người để mình bảo vệ, âu cũng là một loại hạnh phúc, phải không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-chang-tiep-thi-bang-ve-sinh-ngoai-cua>